

kové otázky podle § 193 (Eleonora N-ová) a § 194 (odněti 165 Kč). Neboť i kladnou odpovědí porotců na hlavní otázku, jež jim byla v souzené trestní věci dána, jest skutková podstata loupežného zabití, pokud se týče zločinu loupeže a zločinu zabití naplněna ve všech zákonných známkách. Stížnost přehlíží, že obsah hlavní otázky, jež byla dána a kladně zodpovězena, převyšuje obsah, který by bylo dáti otázce na zločin prostého zabití, nejen vsunutím slov »by se zmocnil jejich věci movité«, nýbrž i vsunutím slov »jednal tak násilně«. Jelikož pak nemůže býti pochybnosti o tom, že se smysl a právní význam slov »jednati (pokud se týče nakládati) s někým násilně«, kryje se smyslem a právním významem slov v § 190 tr. zák. použitých »učiniti někomu násilí«, je zřejmé, že do hlavní otázky byly pojaty a kladnou odpovědí porotců na tuto otázku jsou zjištěny, tudíž i rozsudkem předpokládány a ve výroku uvedeny i veškeré známky, které zákon uvádí v § 190 tr. zák. při vymezení skutkové podstaty zločinu loupeže, takže byl skutek, jelikož nejsou vysloveny pochybnosti o tom, zda jsou dány známky zabití, právem podřazen pod pojem zabití loupežného.

#### Čís. 3924.

**Skutečné násilné vztažení ruky (§ 81 tr. zák.) nemusí býti provedeno bezprostředně rukou; stačí takový stupeň násilí, který staví vrchnostenskou osobu před volbu, by buď od úředního výkonu upustila, nebo odpor přemohla přiměřeným vlastním násilím.**

**V subjektivním směru se nevyžaduje pachatelův úmysl porušiti tělesnou neporušenost poraněním vrchnostenské osoby.**

**Náleží na tom, zda byl pachatel v poměru k napadenému s to zamýšleného výsledku docílit.**

**Jde o pohnutku nízkou a nečestnou, jednal-li pachatel ve zjevné snaze, zlehčiti autoritu státní a státních orgánů a porušiti hrubým (zákeřným) činem veřejný pořádek.**

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, Zm I 856/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost čtyř obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. října 1929, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a nevyhověl odvolání obžalovaného Josefa P-ého z výroku o ztrátě práva volebního. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

#### d ů v o d e h :

Zmateční stížnost obžalovaných Růženy N-é a Anny K-ové vyžaduje k pojmu násilného vztažení ruky útok proti tělesné integritě strážníků v tom smyslu, by chtěly nějakým způsobem ublížiti některému z intervenujících strážníků, při čemž prý musí jíti opravdu o čin spá-

chaný rukou a o jednání opravdu násilné, které u obžalovaných jako mladých dívek proti silným ozbrojeným mužům bezpečnostní strážce nelze ani psychologicky předpokládati; zmateční stížnost není v právu. Skutečné násilné vztažení ruky vytčeno jest v zákoně na rozdíl od pouhé nebezpečné pohrůžky, nemusí podle stálé judikatury býti provedeno bezprostředně rukou, a obsahuje jen takový stupeň násilí, který staví vrchnostenskou osobu před volbu, by buď od úředního výkonu upustila neb odpor přemohla přiměřeným vlastním násilím; porušení tělesné neporušenosti poraněním vrchnostenské osoby jest jen objektivní podmínkou přísnější sazby podle § 82 tr. zák.; proto se v subjektivním směru k pojmu násilného vztažení ruky nevyžaduje pachatelův úmysl přivoditi takové porušení tělesné neporušenosti. Pro subjektivní stránku viny jest rozhodným pachatelem zamýšlený účel zmaření vrchnostenského, úředního nebo služebního úkonu; ani tu nesejde na tom, zda byl pachatel v poměru k napadenému s to zamýšleného výsledku docílit. Pokud tudíž zmateční stížnost s hlediska těchto bezdůvodných námitek shledává v činnosti obžalovaných Růženy N-é, Anny K-ové a Josefy B-ové nejvýše skutkovou podstatu přestupku podle § 314 tr. zák., není takto uplatněný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. opodstatněn.

Ani odvolání, jímž obžalovaný Josef P. napadá výrok o ztrátě práva volebního, není důvodným; obžalovaný jednal ve zjevné snaze, zlehčiti autoritu státní a státních orgánů a porušiti hrubým, do jisté míry i zákeřným činem veřejný pořádek; pokládal-li nalézací soud tyto pohnutky jednání za nízké a nečestné, nelze v tom shledati omyl ani nesprávnost.

### Čís. 3925.

Subjektivní skutková podstata podle § 199 d) tr. zák. vyžaduje vědomí pachatelovo, že jde o veřejnou listinu (o poznamenání), úmysl někoho oklamati, uvést v omyl v tom směru, že obsah listiny (poznamenání) pochází od veřejného úřadu, a úmysl způsobiti někomu škodu na jmění nebo na jeho právech; není-li tu tohoto úmyslu (poškozovacího), může jednání vykazující všechny objektivní znaky zločinu podvodu podle § 199 d) tr. zák. zakládati jen přestupek podle § 320 f). tr. zák.

Padělání potvrzení ohlašovacího úřadu vepsáním doložky, že se pachatel těší dobré pověsti, ač byl již soudně trestán.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Zm I 660/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.